

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 180/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a 2. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], zastúpených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B5-29Cb/46/2007, postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 3Cob/32/2018 a sp. zn. 2Cob/92/2022, postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 1Obdo/96/2020 a sp. zn. 1Obdo/43/2024, proti rozsudku Krajského súdu Bratislave č. k. 2Cob/92/2022-899 z 26. marca 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/43/2024 z 23. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/92/2022-899 z 26. marca 2024 **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. februára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 10 ods. 2, čl. 11, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), podľa čl. 7, čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru

o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B5-29Cb/46/2007, postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 3Cob/32/2018 a sp. zn. 2Cob/92/2022, postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1Obdo/96/2020 a sp. zn. 1Obdo/43/2024, ako aj rozsudkom krajského súdu č. k. 2Cob/92/2022-899 z 26. marca 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/43/2024 z 23. októbra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovatelia navrhujú napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Domáhajú sa primeraného finančného zadostučinenia 30 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom. Žiadajú, aby ústavný súd „odložil právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.03.2024, č. k. 2Cob/92/2022-899 a zároveň aby uložil Mestskému súdu Bratislava IV, aby v konaní o vypratani bytu proti Sťažovateľom vedenom pod sp. zn. B5-14C/41/2020 nepokračoval až do doručenia rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti...“.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou z 2. apríla 2007 domáhala pôvodne na Okresnom súde Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 29Cb/46/2007 voči žalovanému určenia, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva je neplatná. Uznesenie okresného súdu o pripustení vstupu ďalších účastníkov (vrátane sťažovateľov ako žalovaných v 3. a 4. rade) do konania nadobudlo právoplatnosť 29. decembra 2008. Následne došlo k zmene petitu žaloby, ktorým sa žalobkyňa domáhala určenia vlastníctva k nehnuteľnosti (bytu). Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 29Cb/46/2007-526 z 9. marca 2017, ktorým určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou bytu č. ■ na 4. poschodí bytového domu na ■ ulici č. ■ súpisné číslo ■ vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu o veľkosti 1093/100000, zapísaného na ■, kat. územia ■. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva uzatvorená 29. marca 2006 medzi žalobkyňou a spoločnosťou Danubia Financial, s.r.o., je absolútne neplatná, na základe tohto absolútne neplatného právneho úkonu nemohlo dôjsť k platnému nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu spoločnosťou Danubia Financial, s.r.o., ktorá sa tak nikdy nestala vlastníkom predmetného bytu. Následne nemohlo dôjsť ani k platnému prevodu vlastníckeho práva k bytu na žalovanú v 1. rade a následne na základe darovacej zmluvy na žalovaného v 2. rade a následne na základe kúpnej zmluvy na sťažovateľov. Preto nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva žalovaných v 3. a 4. rade, hoci boli dobromyseľnými nadobúdateľmi. Podľa názoru okresného súdu nie je možné za uvedeného stavu uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere žalovanými pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona, v dôsledku čoho sa hľadá na absolútne neplatný úkon tak, ako keby nebol nikdy urobený.

3. Krajský súd na odvolanie žalovaných rozsudkom č. k. 3Cob/32/2018-627 z 24. apríla 2019 napadnutý prvoinštančný rozsudok potvrdil.

4. Sťažovatelia podali dovolanie, na základe ktorého najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Obdo/96/2020 z 24. novembra 2021 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia dovolacieho súdu vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu v odôvodnení nedalo

jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na námietky, ktoré žalovaní 3. a 4. (sťažovatelia) uviedli vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

5. Po vrátení veci krajský súd napadnutým rozsudkom opätovne potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom uviedol a podrobne odôvodnil, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, a to jednak v kontexte § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) vo vzťahu k záveru o existencii naliehavého právneho záujmu a pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 1 až 4, ako aj záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva z 29. marca 2006 a nemožnosti ochrany vlastníckeho práva nadobúdateľov v zmysle zásady „*nemo plus iuris*“.

6. Sťažovatelia opätovne podali dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Odvolaciemu súdu vytýkali nedostatočné vysporiadanie sa s nimi uvádzanými skutočnosťami, nezohľadnenie nimi uvádzanej judikatúry, nezhľadzenie mimoriadnych okolností prípadu a nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k ich (odvolacej) námietke oddeliteľnosti neplatného zmluvného dojednanie od zvyšku zmluvy. Uvedené námietky je možné podľa najvyššieho súdu subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 431 v spojení s § 420 písm. f) CSP, teda namietanou vadou zmätočnosti je v danom prípade nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým sa dovolateľom znemožnilo realizovať im patriace procesné práva sporovej strany v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. V súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti dovolací súd konštatoval, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodit', aké úvahy viedli konajúce súdy k záveru, že zmluva o zabezpečení záväzku je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keď zmluvné dojednanie, podľa ktorého sa v prípade nesplnenia záväzku veriteľ stane vlastníkom nehnuteľnosti za kúpnu cenu, ktorá sa rovná nesplatennej časti úveru, pričom zároveň dlžníkovi (žalobkyni) ako prevádzajúcemu zanikne nárok na vrátenie uhradenej časti zabezpečovanej pohľadávky, a to bez ohľadu na jeho výšku a bez nároku na vydanie tzv. hyperochy, zhodne posúdili ako dojednanie, ktorého obsah i účel je v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Zároveň podľa názoru súdov oboch inštancií ide o podstatnú (esenciálnu) náležitosť zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, teda také zmluvné dojednanie, ktoré nie je možné oddeliť od ostatného obsahu zmluvy, v dôsledku čoho je neplatná celá zmluva o zabezpečení záväzku. Dovolací súd bol toho názoru, že dovolatelia nežiadali preskúmať uvedené závery z hľadiska ich vecnej správnosti, teda v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ale len z hľadiska namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Táto podľa názoru dovolacieho súdu nie je daná, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie obsahuje jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na (pre rozhodnutie sporu kľúčovú) otázku (ne)platnosti predmetnej zmluvy o zabezpečení záväzku, ktorá bola uzavretá podľa § 553 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. decembra 2007.

8. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania sťažovateľov, ktorú vyvodzovali tiež z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, dovolací súd konštatoval, že z obsahu dovolania nevyplýva žiadna právna otázka, ktorú by odvolací súd v napadnutom rozsudku skutočne riešil a na ktorej riešení by založil rozhodnutie o odvolaní žalovaných. Uviedol, že v posudzovanom prípade takou (pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčovou) právnou otázkou nie je ochrana dobromyseľných nadobúdateľov a s tým súvisiace

porušenie princípu proporcionality, pretože dobrá viera žalovaných sťažovateľov ako kupujúcich, že byt nadobudli od predávajúceho vlastníka (žalovaného 2.), ktorý však (napriek zápisu v katastri nehnuteľnosti) nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, nie je v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (1VObdo/2/2020) spôsobilá prelomiť zásadu *nemo plus iuris* a odvolací súd sa ňou ani bližšie nezaoberal. Predmetom sporu o určenie vlastníckeho práva ku konkrétnej nehnuteľnosti (bytu) nebolo ani skúmanie postupu príslušnej správy katastra, ktorá opakovane povolila vklad vlastníckeho práva na základe absolútne neplatných zmlúv a už vôbec nie vzájomné vyporiadanie sa účastníkov absolútne neplatných prevodných zmlúv (vrátane vydania prípadného bezdôvodného obohatenia). Predmetný spor vyriešil medzi stranami spornú otázku, kto je vlastníkom bytu (a s tým súvisiace právne otázky prípustnosti žaloby o určenie vlastníckeho práva a pasívnej vecnej legitimácie všetkých žalovaných) a žiadne ďalšie právne otázky strany sporu v konaní pred súdom prvej inštancie riešiť ani nežiadali. Úvahy dovolateľov majú z väčšej časti povahu novej, v doterajšom priebehu sporu nepoužitej argumentácie, pričom v dovolacom konaní sú tzv. novoty neprípustné, s výnimkou skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP). Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolatelia nimi uplatnený dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci nevymedzili tak, ako to predpokladá zákon (§ 432 v spojení s § 421 ods. 1 CSP).

9. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) a f) CSP, pričom odmietol i návrh na prerušenie konania na účely obrátenia sa na Súdny dvor Európskej únie.

II.

Argumentácia sťažovateľov

10. Sťažovatelia argumentujú, že všeobecné súdy napadnuté rozhodnutia riadne neodôvodnili, neodpovedali na rozhodujúce námietky sťažovateľov, postupovali svojvoľne, formalisticky a bez zohľadnenia mimoriadnych okolností svedčiacich v prospech sťažovateľov ako dobromyseľných nadobúdateľov a evidovaných vlastníkov bytu.

11. Sťažovatelia opakujú argumentáciu, ktorú uplatnili pred všeobecnými súdmi a zdôrazňujú, že boli nepochybne dobromyseľnými nadobúdateľmi, pokiaľ ide o platnosť ich kúpnej zmluvy, ako aj oprávnenia predávajúceho nakladať s nehnuteľnosťou. Dovolací súd otázku dobromyseľnosti sťažovateľov podľa nich v napadnutom uznesení neprípustne *«zľahčoval, nepresvedčivo „zakryl“ pochybenie odvolacieho súdu, ktoré v tejto súvislosti sťažovatelia v dovolaní kritizovali»*. Dovolací súd vedome rezignoval na aplikáciu princípu proporcionality a poskytnutie ochrany dobromyseľným sťažovateľom, pričom retroaktívne aplikoval judikatúru vyšších súdnych autorít.

12. Podľa názoru sťažovateľov porušenie ich práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru má svoj základ v napadnutom rozsudku krajského súdu, keďže je proti nim na Mestskom súde Bratislava IV vedené konanie o vypratanie bytu pod sp. zn. B5-14C/41/2020, ktoré bolo pôvodne prerušené, keď sa čakalo na právoplatnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, resp. rozsudku súdu prvej inštancie. Obnovenie vypratávacieho konania proti sťažovateľom má priamy negatívny vplyv na nich a na ich tri deti vrátane dvoch maloletých.

13. Sťažovatelia sú presvedčení, že postup konajúcich všeobecných súdov je v rozpore s ich základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keďže konanie ako celok trvalo „viac ako 16 rokov“, a zodpovednosť za tento neakceptovateľný postup pripisujú všetkým inštanciam súdov.

14. Napokon sťažovatelia namietajú porušenie základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ktoré odôvodňujú tým, že ich právna vec má občianskoprávny charakter, nemá žiaden obchodnoprávny rozmer a napriek tomu bola na všetkých troch inštanciách rozhodovaná sudcami poverenými rozhodovať obchodnoprávnu agendu. Sťažovatelia v tejto súvislosti poukazujú na to, že, v inom obdobnom prípade, v tom istom čase (r. 2019) ten istý všeobecný súd (krajský súd), ale občianskoprávny senát rozhodol opačne a priznal ochranu dobromyseľnej nadobúdateľke, ktorá tak ostala doteraz vlastníčkou. Nie je tak vylúčené, práve naopak, je podľa nich pravdepodobné, že v prípade, ak by bola ich vec od začiatku alebo aspoň vo fáze odvolacieho konania zaradená správne medzi občianskoprávne veci, výsledok sporu by bol v prospech sťažovateľov, ako potvrdzuje rozsudok krajského súdu č. k. 6Co/82/2019-446 z 12. júna 2019.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 10 ods. 2, čl. 11, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 7, čl. 17 a čl. 47 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu:

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy *in fine* vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

16. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovatelia mohli podať dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovatelia podali dovolanie, v ktorom uplatnili dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzili vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj podľa § 432 v judikatúrnych situáciách podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

17. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti preskúmal dovolacie námietky sťažovateľov a zistil, že sa čiastočne prekrývajú s argumentáciou sťažovateľov v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

18. Dovolací súd na základe obsahu dovolania dospel k záveru o neprítomnosti vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné. Uplatnený dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci sťažovatelia podľa názoru dovolacieho súdu nevymedzili tak, ako to predpokladá zákon (§ 432 v spojení s § 421 ods. 1 CSP), preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

19. Keďže argumentácia tejto časti ústavnej sťažnosti je čiastočne totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní, právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľov robí ústavnú sťažnosť vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu neprípustnou. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť vo vzťahu k tejto prekryvajúcej sa argumentácii sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

20. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovatelia sa v súvislosti s námietkou, že ich vec občianskoprávneho charakteru rozhodoval obchodný senát, obrátili priamo na ústavný súd bez toho, aby túto námietku uplatnili v dovolaní.

21. Keďže sťažovatelia právne prostriedky, ktoré im priznáva zákon na ochranu ich práv, nevyčerпали a nepreukázali, že sa tak stalo z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ústavný súd sa nezaoberal predmetnou časťou ústavnej sťažnosti, ktorou namietali porušenie základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi napadnutým rozsudkom krajského súdu, ale túto pri predbežnom prerokovaní podľa zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 10 ods. 2, čl. 11, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 7, čl. 17 a čl. 47 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

22. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

23. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, a nie ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

24. Sťažovatelia namietané porušenie označených práv odôvodňujú predovšetkým nedostatočným odôvodnením a arbitrárnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, prílišným formalizmom, bez zohľadnenia mimoriadnych okolností svedčiacich v prospech sťažovateľov ako dobromyseľných nadobúdateľov a evidovaných vlastníkov bytu.

25. Ústavný súd podrobil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prieskumu v zmysle argumentácie sťažovateľov uplatnenej v ústavnej sťažnosti a bez potreby bližšej citácie poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia (bod 6 a 7 tohto rozhodnutia), ktoré považuje za ústavne akceptovateľné.

26. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu odmietnutie dovolania sťažovateľov odôvodnil primeraným spôsobom. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a vysporiadal s dovolaním sťažovateľov, pričom závery, ku ktorým dospel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil.

27. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k odmietnutiu dovolania sťažovateľov, majú podľa názoru ústavného súdu oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení ústavný súd považuje za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľov.

28. Ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o dovolaní podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (podobne II. ÚS 114/2021 a tam citovaná judikatúra).

29. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením dovolacieho súdu a obsahom označených práv sťažovateľov neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. K uvádzanej námietke sťažovateľov, že v ich veci rozhodoval senát obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu namiesto občianskoprávneho, ústavný súd poukazuje na čl. II ods. 3 a 4 Rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2025, podľa ktorého ak nie je ďalej ustanovené inak, pre rozdelenie práce medzi jednotlivé kolégiá najvyššieho súdu je rozhodujúca právna povaha veci, ktorú má najvyšší súd prerokovať a rozhodnúť alebo ktorú má vybaviť mimo rozhodovacej činnosti. Ak bola vec nesprávne pridelená do kolégia v rozpore s pravidlom uvedeným v predchádzajúcom odseku, môže byť na návrh predsedu kolégia prevedená podľa pokynu predsedu najvyššieho súdu do iného kolégia najneskôr do 60 dní odo dňa zapísania veci. Ak nedôjde v lehote podľa predchádzajúcej vety k prevodu veci do iného kolégia, vec dokončí senát kolégia podľa pôvodného pridelenia.

31. Z ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovatelia namietali v dovolacom konaní zaradenie ich právnej veci do obchodnoprávneho kolégia a nesprávne pridelenie veci do kolégia nenamietal ani obchodnoprávny senát. V súlade s rozvrhom práce na rok 2025 teda právnu vec sťažovateľov dokončil senát obchodnoprávneho kolégia podľa pôvodného pridelenia, čo podľa názoru ústavného súdu nezakladá sťažovateľmi namietané porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov i v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Keďže je evidentné, že vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľov podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 20 ústavy, čl. 10 ods. 2 a čl. 11 listiny, čl. 7 a čl. 17 charty a práva podľa čl. 8 dohovoru a čl. 1

dodatkového protokolu bolo v okolnostiach danej veci podmienené zistením porušenia ich práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 47 charty a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k čomu nedošlo, ústavný súd aj v tejto časti ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B5-29Cb/46/2007, postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 3Cob/32/2018 a sp. zn. 2Cob/92/2022 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1Obdo/96/2020 a sp. zn. 1Obdo/43/2024:

33. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade mestským, krajským a najvyšším súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom označeného orgánu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

34. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

35. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd právoplatne rozhodol pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

36. Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zistil, že konanie v právnej veci sťažovateľov bolo vo veci samej skončené rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 29Cb/46/2007-526 z 9. marca 2007, ktorý v odvolaní napadnutých výrokoch nadobudol v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu právoplatnosť 10. júna 2024. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudlo právoplatnosť 22. decembra 2025.

37. Ústavný súd konštatuje, že postup všeobecných súdov v napadnutom konaní nebol optimálny a efektívny, avšak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohli všeobecné súdy porušovať základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod

na jej odmietnutie v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, nebolo namieste ani vyhovieť požadovanému odkladu vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 1 výroku). Bezpredmetným sa stalo aj rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu